

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΕΛΑΦΙΝΑΣ

Μια ηλιόλουστη μέρα το Μεγάλο Πνεύμα περπατούσε στο δάσος και παρατηρούσε τα πλάσματά του.

«Κουράστηκα αλλά τα κατάφερα. Όλα τα ζώα φαίνονται χαρούμενα κι ευτυχισμένα», έλεγε μέσα του και το πρόσωπό του άστραφτε από χαρά. «Και πώς να μην είναι άλλωστε; Έκανα ότι μπορούσα για να τα βοηθήσω να ζήσουν χαρούμενα πάνω στη γη, να μεγαλώσουν και να πληθύνουν. Έδωσα φτερά στα πουλιά για να πετούν και να φεύγουν μακριά από τους εχθρούς τους. Έβαλα κέρατα στα κεφάλια των βουβαλιών, στόλησα το σώμα του σκαντζόχοιρου με μυτερές βελόνες. Έφτιαξα τα δόντια του λύκου μεγάλα και δυνατά, έκανα τον λαγό γρήγορο, προίκισα την αλεπού με δυνατή όσφρηση. Μπορώ πια να ξεκουραστώ και να χαρώ όλα όσα έφτιαξα με σοφία και αγάπη», σκεφτόταν το Μεγάλο Πνεύμα και χαμογελούσαι ευχαριστημένο.

Καθώς προχωρούσε βαθιά στο δάσος έφτασε σε μια πηγή. Κάτω από τα πλατάνια ήταν ξαπλωμένη μια ελαφίνα. Ακουμπούσε το κεφάλι της στα μπροστινά της πόδια κι από τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα. «Να κι ένα πλάσμα μου που δε φαίνεται ευχαριστημένο. Γιατί άραγε;» αναρωτήθηκε το Μεγάλο Πνεύμα και πλησίασε.

— Γεια και χαρά σου, ελαφίνα. Γιατί είσαι λυπημένη μια τόσο όμορφη μέρα; Σάστισε η ελαφίνα μόλις είδε μπροστά της το Μεγάλο Πνεύμα. Πετάχτηκε όρθια και βρήκε γρήγορα τη μιλιά της.

— Πως να μην είμαι λυπημένη, Μεγάλο Πνεύμα; Πριν από λίγη ώρα ένας λύκος ξεμονάχιασε το μικρό μου, το άρπαξε με τα δόντια του και το έσυρε στη φωλιά του. Ξέρω πως η σοφία σου φτάνει ως το πιο μακρινό αστέρι κι η δύναμή σου δεν έχει ταίρι της. Δεν ξεχνώ ποτέ ότι μου έδωσες μύτη δυνατή και πόδια γρήγορα για να τρέχω όταν με κυνηγούν οι εχθροί μου. Τα παιδιά μου όμως, έτσι μικρά κι ανήμπορα που είναι, πώς να προστατευτούν; συνέχισε η ελαφίνα και τα μεγάλα μάτια της είχαν αρχίσει να βουρκώνουν πάλι.

Το Μεγάλο Πνεύμα ταράχτηκε. «Αλήθεια, πώς δεν το σκέφτηκα;» έλεγε και ξανάλεγε κι έξιχνε το κεφάλι του με αμηχανία. Ύστερα γύρισε και είπε στην ελαφίνα:

— Την άνοιξη θα γενήσεις πάλι ένα ελαφάκι. Όμως κανένας εχθρός δε θα μπορεί να πειράξει τα παιδιά σου από δω κι ύστερα.

Πέρασαν οι μήνες και την άνοιξη η ελαφίνα γέννησε το ελαφάκι της. Μόλις το είδε, δεν πίστευε στα μάτια της. Το τρίχωμά του ήταν γεμάτο βούλες καφετιές και μαύρες.

— Σ' ευχαριστώ, Μεγάλο Πνεύμα, γύρισε τα μάτια της κατά τον ουρανό. Τώρα το παιδί μου θα μπορεί να παίζει και να τρέχει άφοβα. Οι λύκοι και τα τσακάλια δε θα

μπορούν να το ξεχωρίζουν ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους. Και η ελαφίνα δάκρισε, από χαρά αυτή τη φορά.

Από τότε όλα τα μικρά ελάφια γεννιούνται με σκούρες κηλίδες στο σώμα τους. Μόλις όμως μεγαλώσουν, οι βούλες εξαφανίζονται. Τα ελάφια δεν τις χρειάζονται πια. Μπορούν και τρέχουν σαν τον άνεμο.

*Απόσπασμα από το βιβλίο της Λίτσας Ψαραύτη
«Οι τελευταίοι ήρωες»*

1) Στο παραπάνω κείμενο υπάρχουν δέκα ορθογραφικά λάθη. Υπογραμμίστε τις λανθασμένες λέξεις και ξαναγράψτε τες σωστά στο παρακάτω πίνακα:

1.	6.
2.	7.
3.	8.
4.	9.
5.	10.

2) Γιατί το Μεγάλο Πνεύμα ήταν ικανοποιημένο;

3) Γιατί η ελαφίνα ήταν παραπονεμένη;

4) Πώς προσπάθησε το Μεγάλο Πνεύμα να παρηγορήσει την ελαφίνα;

5) Γιατί τα μικρά ελαφάκια γεννιούνται με κηλίδες στο σώμα τους;

6) Στο κείμενο βλέπουμε το Μεγάλο Πνεύμα και την ελαφίνα να μεταβάλλουν τα συναισθήματά τους. Ποιες είναι αυτές οι μεταβολές για...

α) ...την ελαφίνα:

β) ...το Μεγάλο Πνεύμα:

7) Βρείτε τι μέρος του λόγου είναι οι υπογραμμισμένες λέξεις του κειμένου:

1.	6.
2.	7.
3.	8.
4.	9.
5.	10.

8) Κάντε χρονική αντικατάσταση του ρήματος «σκαλίζω» στο α' πρόσωπο του Ενικού αριθμού, στην Ενεργητική και την Παθητική φωνή:

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ	ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ
1.	1.
2.	2.
3.	3.
4.	4.
5.	5.
6.	6.
7.	7.
8.	8.

9) Μεταφέρετε τις παρακάτω προτάσεις από τον Ενικό αριθμό στον Πληθυντικό και αντίθετα:

❖ Κουράστηκα αλλά τα κατάφερα.

❖ Τα ζώα φαίνονται χαρούμενα κι ευτυχισμένα.

❖ Μπορώ πια να ξεκουραστώ και να χαρώ όλα όσα έφτιαξα.

❖ Τα τσακάλια δε θα μπορούν να τα ξεχωρίζουν ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους.

10) Γράψτε μου για μια συναρπαστική καλοκαιρινή σας τρέλα.

